

ACTIVITAT REALITZADA AMB LA COL·LABORACIÓ DE

Ajuntament d'Agramunt

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Diputació de Lleida

HORARIS
Dijous i divendres de 10h a 13h.
Dissabte d'11h a 14h i de 17h a 19h.
Diumenge d'11h a 14h.

SERVEI EDUCATIU
L'Espai ofereix visites comentades amb tallers complementaris per als centres educatius

INFORMACIÓ AMICS DE L'ESPAI GUINOVART I CONCERTACIÓ DE VISITES EN GRUP
Telèfon 973 39 09 04 - A/te: info@espaguinovart.cat

Agramunt a Guinovart

15 desembre 2012 | 24 març 2013

Agramunt (Lleida)

PATROCINA

sign

L'ànima del Guino

Aquest proper 12 de desembre farà cinc anys que Josep Guinovart ens va deixar. Diu Salvat-Papasseit en un dels versos del poema *Tot l'enyor de demà*: «I vosaltres, amics, perquè em vindreu a veure i ens mirarem feliços». És amb aquest sentiment que Agramunt, amant del pas del temps, va paint el buit que ens va deixar la seva omnipresència i l'anem emplenant de records i emocions que afloren cada cop que visitem l'Espai. És així com recordem el Guino, davant dels seus traços, dels seus colors, dels seus rostolls cremats, i mirant-nos feliços.

La connexió existent entre Josep Guinovart i Agramunt ja forma part de la nostra identitat. Agramunt no és sense Guinovart i Guinovart no és sense Agramunt. El seu llegat va més enllà de la seva obra i la seva persona va més enllà de la seva mort. És per aquest motiu que els agramuntins volem fer-li homenatge a través de l'expressió més sincera que tenim: les nostres entitats i la nostra gent. Som part de la seva obra, ens sentim part del seu destí. I volem que l'ànima del Guino perduri en el temps i en les nostres generacions. I, un cop més, *anirem a veure'l i ens mirarem feliços*.

Bernat Solé i Barril
Alcalde d'Agramunt

Agramunt a Guinovart

«Jo vaig estar a Agramunt els anys 1937-1938, en plena Guerra Civil. El primer bombardeig de la vila va determinar la fuga cap al camp, on varem viure molt plegats, avi, mare, tis i germans, en una cabana. Això obligava a mantenir una relació directa amb la naturalesa, com també amb elements, coses, eines, animals. [...] Ben entrat els anys 70 o al començament dels 80, per raons familiars i d'amistat, repren el contacte amb Agramunt, després de molt de temps. Aleshores vaig anar descobrint les fonts, l'origen de certes estructures del meu llenguatge: obseccions, materials com la terra, la palla, el gra. La identificació amb les geografies i els entorns àrids. La possibilitat d'aquest Espai en dona l'entusiasme per fer coherents idea i sentiment. No he pretès de fer un museu, sinó una obra que pertanyi a Agramunt, al seu entorn, als seus habitants, a aquestes terres i a les seves estacions: simplicitat des del verd de la primavera fins als daurats dels blats de l'estiu, dels rostolls de la tardor vermella a la gamma freda i boirosa de l'hivern. Agramunt, més Segarra que Urgell. Amb el misteri quiet de la conca del Sió».

Josep Guinovart

Si d'una cosa ets conscient quan coneixes l'Espai Guinovart d'Agramunt i, posteriorment, t'endinses en la seva història i la seva activitat diària, és del fet que l'obra de Josep Guinovart no només hi és present de forma evident, sinó que existeix un vincle profundament intens entre la seva obra i Agramunt o, tal com va escriure Guillem Viladot, la seva obra transmet una «comunió intensíssima amb Agramunt».

La persona i l'art de Guinovart no només són obra materialitzada en un espai, sinó que s'han convertit en símbol compartit per uns habitants que han sentit com a seu un llenguatge que feia referència a la seva realitat passada o present, una manifestació artística en què són protagonistes la terra, el blat, les eines del camp, el temps, les estacions, la pluja, el sol, la lluna i els estels, però no des del punt de vista allunyat i idealitzant de qui desconeix el món del camp, sinó des de la visió d'aquell que l'ha conegut a fons i l'ha quedat captivat: un món de bellesa dura i àrida, de lluita i esforç constants.

Per aquest motiu, l'obra de Guinovart que pot veure's en l'espai que obri a Agramunt l'any 1994 ha passat a convertir-se en aquell «homenatge a la col·lectivitat» del qual parlava Viladot, un autèntic reconeixement a tot un poble que, alhora, ha acabat reconeixent-se en aquest espai i en aquesta obra, tot fent-se's seus.

Cinc anys després de la mort de Josep Guinovart, ha estat Agramunt qui ha volgut recordar-lo i homenatjar-lo a través de la seva obra, han estat els seus habitants, a través d'associacions, entitats i grups diversos, els que han escollit les obres que volen que siguin presents en l'Espai, en una mena de comissariat col·lectiu i compartit que ha fet reviure la memòria de l'artista.

Aquest homenatge coral i multitudinari en què s'ha abocat tanta gent no només és per recordar la persona de Josep Guinovart, sinó també per adonar-nos que, a través de la seva obra, Guinovart es converteix en quelcom present per a tots aquells que participem en l'homenatge, tot esdevenint símbol d'un encontre únic i mètic: l'encontre de l'art i la terra, de Guinovart i Agramunt.

Sílvia Muñoz d'Imbert
Historiadora i crítica d'art

El alma de Guino

El próximo 12 de diciembre hará cinco años que Josep Guinovart nos dejó. Dice Salvat-Papasseit en uno de los versos del poema *Toda la añoranza de mañana*: «Y vosotros, amigos, porque vendréis a verme y nos miraremos felices». Es con este sentimiento con el que Agramunt, presta al paso del tiempo, va dignificando el vacío que nos dejó su omnipresencia y lo vamos llenando de recuerdos y emociones que afloran cada vez que visitamos el Espai. Es así como recordamos a Guino, ante sus trazos, sus colores, sus rastros quemados, y mirándonos felices.

La conexión existente entre Josep Guinovart y Agramunt ya forma parte de nuestra identidad. Agramunt no es sin Guinovart y Guinovart no es sin Agramunt. Su legado va más allá de su muerte y su persona va más allá de su muerte. Es por ello que los agramuntenses queremos hacerle homenaje a través de la expresión más sincera que tenemos: nuestras entidades y nuestra gente. Somos parte de su obra, nos sentimos parte de su destino. Y queremos que el alma de Guino perdure en el tiempo y en nuestras generaciones. Y, una vez más, iremos a verla y nos miraremos felices.

Bernat Solé i Barril
Alcalde de Agramunt

Agramunt a Guinovart

«Yo estuve en Agramunt en los años 1937-1938, en plena Guerra Civil. El primer bombardeo de la población determinó la huida hacia el campo, donde vivimos muy juntos, abuelo, madre, tíos y hermanos, en una cabaña. Ello obligaba a mantener una relación directa con la naturaleza, así como con elementos, cosas, herramientas, animales. [...] Bien entrados los años 70 o a principios de los 80, por razones familiares y de amistad, retomé el contacto con Agramunt, tras mucho tiempo. Entonces fui descubriendo las fuentes, el origen de ciertas estructuras de mi lenguaje: obsecciones, materiales como la tierra, la paja, el grano. La identificación con las geografías y los entornos áridos. La posibilidad de este Espai me da el entusiasmo para hacer coherentes idea y sentimiento. No he pretendido hacer un museo, sino una obra que pertenezca a Agramunt, a su entorno, a sus habitantes, a estas tierras y a sus estaciones: simplicidad desde el verde de la primavera hasta los dorados de los trigos del verano, de los rastros del otoño rojo a la gama fría y brumosa del invierno. Agramunt, más Segarra que Urgell. Con el misterio quieto de la cuenca del Sió».

Josep Guinovart

Si de algo eres consciente cuando conoces el Espai Guinovart de Agramunt y, posteriormente, te adentras en su historia y su actividad diaria, es de que la obra de Josep Guinovart no solo está presente en él de forma evidente, sino que existe un vínculo profundamente intenso entre su obra y Agramunt o, tal y como escribió Guillem Viladot, su obra transmite una «comunión intensísima con Agramunt».

La persona y el arte de Guinovart no solo son obra materializada en un espacio, sino que se han convertido en símbolo compartido por unos habitantes que han sentido como propio un lenguaje que hacía referencia a su realidad pasada o presente, una manifestación artística en que son protagonistas la tierra, el trigo, las herramientas del campo, el tiempo, las estaciones, la lluvia, el sol, la luna y las estrellas, pero no desde el punto de vista alejado e idealizante de quien desconoce el mundo del campo, sino desde la visión de aquel que lo ha conocido a fondo y ha quedado hechizado: un mundo de belleza dura y árida, de lucha y esfuerzo constantes.

Por este motivo, la obra de Guinovart que puede verse en el espacio que se abrió en Agramunt en 1994 ha pasado a convertirse en aquel «homenaje a la colectividad» del que hablaba Viladot, un auténtico reconocimiento a todo un pueblo que, a su vez, ha acabado reconociéndose en este espacio y en esta obra, haciéndoselo suyo.

Cinco años después de la muerte de Josep Guinovart, ha sido Agramunt quien ha querido recordarle y homenajearle a través de su obra, han sido sus habitantes, a través de asociaciones, entidades y grupos varios, quienes han elegido las obras que quieren que se hallen presentes en el Espai, en una especie de comisariado colectivo y compartido que ha hecho revivir la memoria del artista.

Este homenaje coral y multitudinario en que se ha volcado tanta gente no solo es para recordar a la persona de Josep Guinovart, sino también para darnos cuenta de que, a través de su obra, Guinovart se convierte en algo presente para todos los que participamos en el homenaje, convirtiéndose en un símbolo de un encuentro único y mágico: el encuentro del arte y la tierra, de Guinovart y Agramunt.

Sílvia Muñoz d'Imbert
Historiadora y crítica de arte

La Fundació Privada Espai Guinovart d'Agramunt es complau a convidar-vos a l'exposició

Agramunt a Guinovart

La inauguració de l'exposició tindrà lloc el dissabte dia 15 de desembre a les 20.00 h.

L'exposició romandrà oberta del 15 de desembre de 2012 al 24 de març de 2013.

Properes activitats

Nadal a l'Espai

Taller de reciclatge